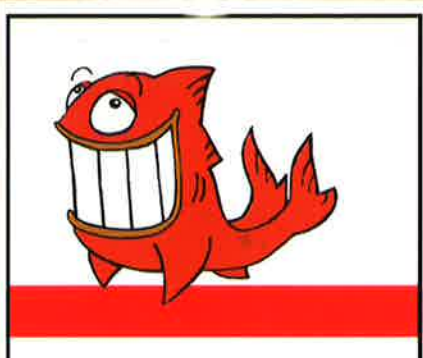
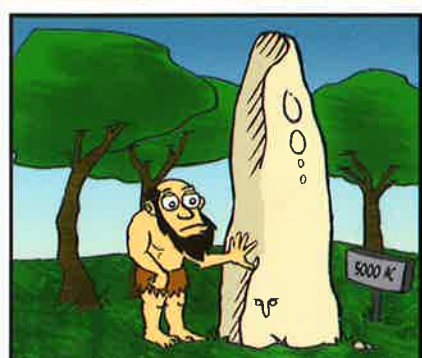

TORRATS PRESENTA... EL MOLL FER

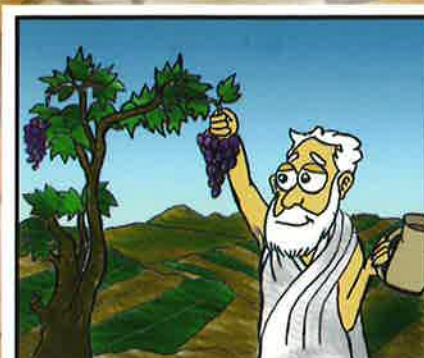
Heus ací la llegenda i les peripècies d'un peix existent ja amb Moledo i que avui encara hi és.

Mireu si Mollet ve d'aníc que fa 5.000 anys ja tenia menhir.

D'un Moll ferotge i rogenic, fos real o fos ficció, lothom en parlava amb certa eslupefacció.

A l'època dels romans ja l'escriptor Pini el Vell de les vinyes de Mollet en lloava el vi novell.

Els serfs, com a tot arreu, conreaven bé la terra. I els rics, tot còfois, se n'omplien bé la gerra.

Enemic de la injustícia, aquell Moll ben enrabiat treia guspies i llàgrimes tot sortint del seu forat.

Un cop engolida l'aigua s'afaritava molt de vi, i en bevien els pagesos, oh gran plaer diví!

Arribaren temps de pesta i el Moll semblava mort; però els defensors de l'ordre no lindrien tanta sort.

Al Besòs, a les rieres i als aiguamolls de Gallecs, durant anys se sentiren els seus udols i gemecs.

De les vinyes mil·lenàries a Mollet no en queda cap; va venir la fil·loxera i va arrasar com lothom sap.

Al gener del 39, quan les bombes anaven caient, al torrent del Caganell se sentí un crit estrident.

Ves per on que a Can Gomà, entrats ja els anys 40, s'hi fa un xampany que al Moll l'enrogeix i li encanta.

Alguns vilatans proposaven anar en processó a la Pedra Salvadora a invocar el Moll amb porró.

Passats els anys per fi el Moll ja es veia. I res de terrorífic: qui s'hi topava, somreia.

Als cellers de Can Gomà el pressupost no quadrava; i és que dia rere dia una ampolla hi mancava.

Li van tapar el torrent per on ell sempre es movia però la claveguera no l'espanta sinó que l'afia.

El paratge de Gallecs hem salvat tois fent pinya. I amb ell també el Moll; encara hi queda una vinyal!

I després de tants anys d'amagar-se i d'oblir ara es vol fer conèixer aquest peix tot decidit.

En veient els vilatans, tot traient foc pels queixals, sovint brama: "Ben estranys són, aquests molletans!"

Quan veu què fan a Mollet protesta expulsant foc, i es calma llençant aigua adormint-se com un soc.

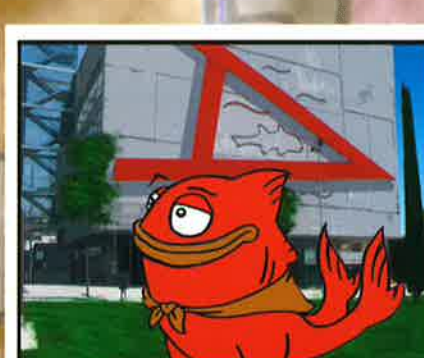
I del vi què se n'ha fet? On ha anat la perversió? Ara ell només el raja quan sent que és Festa Major.

Quan rondina deixa anar la ràbia i tota la por. Però també ens encomana de gresca i d'il·lusió.

Ja sigui a mitjans d'agost o per Festa Major d'Hivern, el molletans i molletanes s'obliden del cel i l'infern.

El Moll Fer ja passeja ple de joia i ple d'esclat. I al coll hi porta lluent un mocador Torrat.